Премијер Александар Вучић ових дана у више наврата је упозорио на то да није добро да у делу елите чак и мере које су најбоље и најздравије не наилазе на подршку због личних анимозитета.

Одговарајући на питања новинара на кога је мислио, председник Владе је рекао да се то односи на део људи који подржавају овакав курс Србије, а који због политичких односа и нетрпељивости према њему лично и странци коју води, имају другачији однос према држави.

– Сматрам да то није добро, чак и оне мере које су најбоље и најздравије не наилазе на подршку само из тог разлога. Не жалим се и не кукам, просто кажем да бисмо могли више посла да завршимо – рекао је Вучић. Како је додао, те подршке, нажалост, нема, али „морамо да гурамо даље".

На дилему о томе ко је та елита коју је Александар Вучић прозвао, политички аналитичар Драгомир Анђелковић каже за „Дневник" да је и „сам појам елите врло дискутабилан јер не постоји јединствена елита, већ како економска, тако културна и политичка". Међутим, додаје, „с друге стране, и када говоримо о елитама, можемо имати у виду и неке истрошене елите, то су оне које су у неком периоду нешто значиле а данас више не значе".

– Сматрам да је премијер пре свега мислио на оне људе који су се током владавине Демократске странке представили као елита, основано или лажно – указује Анђелковић. – Свакако, то су људи који су били веома присутни у медијима, који су имали друштвени утицај и подржавали претходну владу. Та елита је свим силама против Вучића. Можда су се после пораза Демократске странке неко време ућутали, али сада су се поново консолидовали и кренули максимално у пропаганду. Они су изгубили партију коју су подржавали, пошто се ДС поделио и ослабио. С друге стране, после тог шока због губитка власти и странке коју су подржавали, сада су добили новог непријатеља. Тај непријатељ им је Александар Вучић. Иако не знају шта хоће, знају шта неће и против кога су и нападају свим средствима Вучића. Процењујем да је на њих мислио јер су они врло гласни и медијски су експонирани, имају ресурсе за кампању против Владе и њега лично.

По његовом уверењу, „та такозвана елита нема утицај у друштву, али је врло гласна и свакоме ко је изложен њеним нападима на неки начин постане непријатно јер слуша ту врсту оркестриране кампање”.– Али, ако се то прихвати хладних нерава, мислим да су то стерилне приче које не могу произвести никакав ефекат на друштво – примећује Анђелковић.На молбу да објасни да ли су се ти кругови ангажовали да би надоместили слабост опозиције, Анђелковић указује на то да „та елита не може бити опозиција у класичном смислу”.

– Опозиција је институционализована и политички артикулисана. Ово је такозвана контраопозиција, опозиција која није јасно дефинисана и зна шта неће и зна кога мрзи, али не зна шта хоће. Опозиција мора имати неку врсту хомогености, док је та такозвана елита нема – каже Анђелковић.

Саговорник „Дневника” сматра да ти кругови имају упориште у неким иностраним круговима, „али то упориште за сада није активно”. Инострани кругови, додаје Анђелковић, ипак се још не мешају превише у нашу политичку збиљу, али „премијер вероватно очекује да ће се у перспективи појачати страни притисак на српску владу па да ће тада те елите моћи, на основу своје буке и халабуке коју дижу и на основу своје дугогодишње присутности у јавности, да добију подршку да крену у много већу кампању”.

– У овом тренутку нису опасни, али на страним јаслама, значи уз страну подршку могли би то поново постати – подвлачи Анђелковић.Он сматра да „Влада не треба много да се обазире на те нападе већ треба да оно што је започела и реализује, да грађани виде да се не ради само о доброј намери већ о резултатима”.

– Ако буде резултата, пре свега у економској сфери, сва та јефтина критика пашће у воду – поручује Анђелковић у изјави за „Дневник”.

Треба их игнорисати

На питање због чега су они толико битни да их председник Владе спомиње, Анђелковић одговара: „Мислим да премијер ту греши”.– Њих треба игнорисати, не треба им придавати значај јер они једни другима причају. Та прича се одвија у релативно уском кругу и делују бучно ако им се прида значај. Ако им се не прида значај, нико то неће ни чути – сматра Анђелковић.

С. Станковић

(Дневник)